

II. Misyjne zadania Kościoła (Mt 10)

Drugą mowę Jezusa w Mateuszowej Ewangelii nazywa się mową misyjną. Ewangelista zebrał w niej to, co uważał za użyteczne dla przedstawienia misyjnych pouczeń Jezusa. Całe przemówienie bezpośrednio skierowane jest do Dwunastu uczniów, zwanych apostołami, ale poprzez nich do wszystkich, którzy w Kościele kontynuują ich posłannictwo. Jezusowe instrukcje są przygotowaniem do wypełnienia tegoż posłannictwa w świecie. Jednak główny wątek posłania naświetlony jest z różnych punktów widzenia. Wśród nich wyróżnia się problem napięcia istniejącego między posłannictwem chrześcijan a wrogością świata nieprzychylnego Ewangelii.

1. Wybór Dwunastu i ich misyjne zadania (Mt 10,1-15)

Wprowadzeniem do mowy jest przywołanie przez Jezusa dwunastu uczniów i przekazanie im swej władzy potrzebnej do wypędzania duchów nieczystych i uzdrawiania ze wszystkich chorób i słabości. Krótki opis tego aktu uzupełnia lista wybranych apostołów (ww. 1-4).

Mowę otwiera przedstawienie adresatów działalności misyjnej apostołów. Wprawdzie pierwszym adresatem ich misji jest Izrael, ale nie wyklucza to misji do pogan (ww. 5-6).

Przedmiotem ich głoszenia winna być bliskość królestwa niebieskiego, czego potwierdzeniem miały być dokonywane przez nich dzieła zbawcze: uzdrawianie chorych, wskrzeszanie umarłych, oczyszczanie trędowatych, wypędzanie złych duchów (ww. 7-8d).

Cała misyjna działalność apostołów ma odznaczać się duchem ubóstwa i bezinteresowności, a tym samym wielkim zaufaniem do Bożej Opatrzności, która poprzez wdzięcznych adresatów zbawczego orędzia zatroszczy się o rzeczy konieczne (ww. 8e-10).

Natomiast sposób zachowania misjonarzy winien być dostosowany do ich przyjęcia czy też odrzucenia. Nie może on być koniunkturalny czy złośliwy, ale

zawsze przejrzysty i budujący. Samo bowiem przyjęcie misjonarzy sprowadza pokój, zaś ich odrzucenie – sąd (ww. 11-15).

2. Misja chrześcijan pośród wrogości i prześladowań (Mt 10,16-23)

W problematykę drugiej części mowy misyjnej wprowadza porównanie chrześcijan do owiec posłanych między wilki. Stąd ich zachowanie określone porównaniem „roztropni jak węże” oznacza konieczność rozsądku i czujności; zaś porównanie „nieskazitelni jak gołębie” oznacza potrzebę czystości i łagodności (w. 16).

Po wprowadzeniu następują konkretne wskazania wynikające z doświadczenia wrogości i prześladowań ze strony środowiska. Będzie to jednak okazja do dawania świadectwa o Jezusie Chrystusie przy pomocy daru Ducha Świętego (ww. 17-20).

Chrześcijanie będą doznawać odrzucenia i sprzeciwu także ze strony własnych rodzin; będą spotykać się z powszechną nienawiścią z powodu Jezusa. Wymagać to będzie od nich wytrwałości, ale także kontynuacji głoszenia w miejscach ucieczki przed prześladowaniami. Nadzieją dla nich winna być obietnica przyjścia Syna Człowieczego (ww. 21-23).

3. Wezwanie do odwagi i dawania świadectwa (Mt 10,24-39)

Jezus pociesza uczniów, że ich los podobny jest do Jego losu. Jeśli są więc prześladowani, to znaczy, że dzielą los swego Nauczyciela i Pana (ww. 24-25).

Pociecha przeradza się w potrójną zachętę do odwagi (ww. 26-31). Pierwsza z nich motywowana jest perspektywą sądu Bożego i koniecznością otwartego głoszenia Ewangelii (ww. 26-27). Druga zachęta do odwagi w prześladowaniach dotyczy rozeznania prawdziwego i fałszywego lęku, tak aby bać się jedynie Boga a nie ludzi. Tylko On bowiem ma pełnię władzy nad ludzkim życiem i ma w ojcowskiej opiece każdego Jezusowego ucznia (ww. 28-30). Ostatnia zachęta do odwagi podkreśla

ważność życia każdego głosiciela Ewangelii, który zawsze może liczyć na pomoc i opiekę Bożą (w. 31).

Zobowiązaniem ucznia Jezusa jest przyznawanie się do relacji ze swoim Mistrzem. Jego decyzja za lub przeciw Jezusowi zostanie na zawsze utrwalona na sądzie ostatecznym sprawowanym przez Jezusa w obliczu Ojca (ww. 32-33).

Rzeczywistość wrogości i podziałów, jaka zaistniała z przyjściem Jezusa, wpisana jest w posłannictwo Jego uczniów. Przykładem tego są relacje rodzinne, które winny ustąpić wobec miłości do Jezusa. Ona zaś domaga się zawsze naśladowania Go na drodze krzyża w perspektywie życia wiecznego (ww. 34-39).

4. Nagroda za przepowiadanie Ewangelii (Mt 10,40-42)

W zakończeniu mowy misyjnej Jezus mówi o przyjmowaniu Jego uczniów. W nich spotyka się posyłającego ich Jezusa, a w Jezusie spotyka się Boga (w. 40).

Przyjmując oficjalnych świadków Jezusa (proroków i sprawiedliwych), możemy być pewni nagrody (w.41). To samo dotyczy tych, którzy przyjmują „najmniejszych”, dlatego, że są uczniami Jezusa. Nawet podanie im kubka wody zostanie wynagrodzone (w. 42).